

Празничен училищен брой 2,
посветен на патронния празник
на училището
издаден на 15.02.2024 г.

БУКЕТ

В този брой, ще прочетете:

- Конкурс "Коледна магия"
- Шахматен турнир „Трите царя“
- Не се сърди човече
- Януари – месец на информационните технологии
- Свети Валентин в училище
- Страници посветени на Апостола

Конкурс "Коледна магия"

Наградите от участието на нашите ученици в конкурса за картичка "Коледна магия" пристигнаха, организиран от народно читалище "Пробуда-1922" гр. Опака. Директора на училището връчи грамотите и наградите - домино. Благодарим Ви деца за участието,

пожелаваме Ви творческо вдъхновение.

Шахматен турнир

На 19-20.01.2024 г. в Професионална гимназия „Христо Ботев“ гр. Попово бе проведен XV новогодишен шахматен турнир „Трите царя“. Участие взеха училища от гр. Попово, гр. Опака и с. Крепча. Изиграни бяха 7 кръга по швейцарската система. СУ „Васил Левски“- гр. Опака отборно се класира на трето място, а участниците получиха грамоти за отлично представяне. Състезанието бе едно вълнуващо преживяване за учениците.

Не се сърди човече

На 30.01.2024 г. се проведе турнир „Не се сърди човече“. Участие взеха учениците от 2, 3 и 4 клас. Всички много се забавляваха и най-важното беше, че нямаше сърдити участници. За добрата игра всеки клас получи грамота за участие

върчена от г- н Б. Борисов.

Януари - месец на информационните технологии

През снежния месец януари в СУ „Васил Левски“ гр. Опака се проведе викторина, състезание и се подготвиха проекти за участие в националните конкурси - „Ще обичам аз от сърце тази земя и този народ!“ и „Моята детска мечта“.

Първото мероприятие се проведе на 22.01.2024 г. в стая 105. Събитието уважиха: г-н Борисов – директор на училището, главните учители, учители и гости.

Отбори от по пет ученика представиха класовете – V, VI и VII. Във викторината те показаха знания по КМИТ и отговориха на 32 въпроса (всеки отбор) от изучения учебен материал от началото на учебната година до сега. В продължение на час и половина се състезаваха, като отговаряха на въпросите. Между кръговете във викторината се включи и публиката, която трябваше да разпознава частите на компютърната система. Всеки отговорил правилно получи награда. Много отговорно се включиха асистентките Азра Илмазова и Билге Турханова от 9 клас.

Резултатите от надпреварата са следните:

- 1 място – 6 клас /25 точки/
- 2 място – 5 клас /24 точки/

3 място – 7 клас /17 точки/

Г-н Борисов награди учениците с топка и грамота, за показаните знания по КМИТ.

На 26.01.2024 г. към конкурса в Стара Загора тръгнаха 7 рисунки, 6 фотографии и един проект за мултимедийна презентация.

Учениците, които рисуваха, снимаха и твориха по темата „Моята България - завещана и бъдеща“ са: Седа Седатова, Арджан Ахмедов, Нур Нурджан и Беркай Неждетов от 5 клас, Еда Шемсиева – 8 клас, Айча Руждиева и Гюлен Салиева от 9 клас, Нарин Орханова – 6 клас и Мете Ниязиев – 8 клас участваха с фотографии, а Азра Илмазова от 9 клас работи по проекта „Завещаният вкус от моето детство“.

Към София и националния конкурс „Моята детска мечта“ отпътуваха 5 рисунки на: Седа Седатова, Беркай Неждетов и Ибрям Селимов от 5 клас, Еда Шемсиева – 8 клас и Айча Руждиева от 9 клас.

Всички ученици от 8 клас се включиха в

надпреварата в конкурса за рекламна брошура на училището за прием в 8 клас. Работиха с програмата Publisher, разучиха софтуера и се състезаваха за най-добрите две страници.

Извънкласни дейности:

Отлично работиха: Еда Шемсиева, Мете Мехтибатов, Акън Ибрям, Ерен Тунчеров, Акън Ашкън и др. Комисия разгледа брошурите и ги класира по следния начин:

1 място – Ерен Тунчеров

2 място – Акън Ашкън

3 място – Акън Ибрям

Учениците получиха грамота и награда от директора за отлично представяне в месеца на информационните технологии.

Пелагия Трифонова – старши учител по ИТ

Свети Валентин в училище

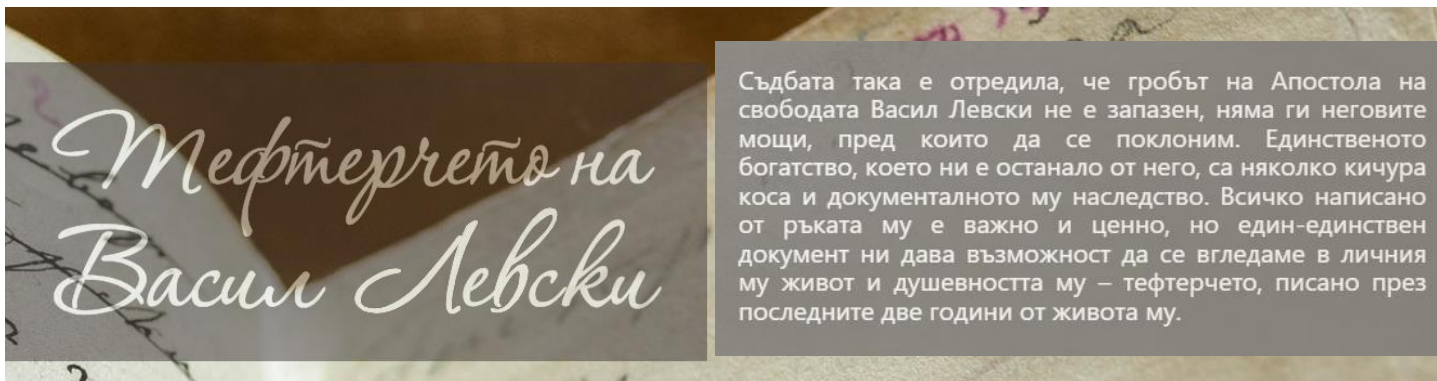

бе аранжиран кът във фойето. Той включваше тематично табло, рисунки, валентинки. Изработена и поставена бе кутия за валентинки, в която учениците пуснаха своите послания и по-късно бяха раздадени на своите получатели. Проведе се радиопредаване по темата.

По случай 14 февруари - Деня на Свети Валентин, или както е известно Денят на влюбените, по инициатива на УС към училището

Страници посветени на Апостола

Съдбата така е отредила, че гробът на Апостола на свободата Васил Левски не е запазен, няма ги неговите мощи, пред които да се поклоним. Единственото богатство, което ни е останало от него, са няколко кичура коса и документалното му наследство. Всичко написано от ръката му е важно и ценно, но един-единствен документ ни дава възможност да се вгледаме в личния му живот и душевността му – тефтерчето, писано през последните две години от живота му.

Няколко страници от тефтерчето:

[с. 14 – червен молив; текстът е писан с молив]

Januar
23–24

Току що ся яви зората
в един прекрасний (48) майский
ден. Излязох аз из
одаята, душевно много
сокрушен. Но где,
кам кого аз да тръгна?
Кой може да ме
утеши? Кам кой
мадрец да ся обърна със
съвет да ми ся яви?
И тъй си мислях с
нетърпение и много,
мно[го] аз мълях.
По (49) сърдечното си
влечение кам Трапезица
аз тръгнах. Навред там тихий... (50)

[с. 33 (коригирана от 32) – червен молив, стар
номер 25 – синьо мастило; текстът е писан с
молив]

Juni
25–26

Да ходим да са
скитами
немили, клетни, недраги (77).
Аз зная, майко, мил сам ти,
че можя млад да загина.
Ах, утри като примина
през тихий бели Дунава.
Н[о] кажи какво да права,
га ма си, майко, родила
и пр.
На бащино ми огнище,
там, дето аз съм пораснал (78)
и пръво млеко засукал,
там, дето либе хубаво
черни си очи вдигнеше
и с оназ (79) тиха усмивка (80)
в скръбно ги сърце впиеше;
там, дето баща и братия (81)

[с. 15 – червен молив, стар номер 8 – синьо
мастило, друг стар номер 53 – червен молив,
задраскан; текстът е писан с молив; оттук
прекъсва календарната последователност]

Mai
9–10

Искам, мамо,
да та вида
и вси мили
у дома,
но знамето ма
не оставя.
До кога ль ще мога до.

Сбогом (51), мила,
кой знай дали
щеш ма видиш
вече жив.
Но, драга, не щеш ма
забрави,

[с. 34 – червен молив, стар номер 26 – синьо
мастило; текстът е писан с молив]

Juni
27–28

черни чернеят за мене.
Ах, мила майко юнашка,
прости ма и веч прощавай,
аз вече пушка нарамих
и на глас тичям свободен
срещу врага си безверний,
там аз за мило, за драго,
за теб, за баща, за братя,
за него ща са залава,
пак каквото сабя покажи
и чест[т]а, мале, юнашка.
А ти га чуеш, майно ле,
че коршум пропее над село
и момци вече наскочат,
ти излез и пр.
Нито пък слушай хората (82),
дето щат кажат за мене:
не храни майка излези,

[с. 16 – червен молив, стар номер 54,
също с червен молив – задраскан;
текстът е писан с молив]

Mai
11–12

ако падна аз
убит (52).

Сал за тебе
мисла, мамо,
и са готва за боя.
Пред вразите ни
рамо с рамо,
във кръв ще са
облея.

Сбогом, мила,
кой знай дали и пр. (53)

[с. 35 – червен молив, стар номер 27 – синьо
мастило; текстът е писан с молив]

Juni
29–30

но иди, майко, у дома
и със сърце всичко разкажи
на мойте братя премили
да повнат и те да знаят,
че и те брат са имали,
н[о] брат им падна, загина
за туй, че клетник ни трая
пред турци глава да скланя,
сюрмашко тегло да гледа.
Кажи им, майко, да повнат,
да повнат, мене да търсат,
бели ми мяса по скали,
по скали и по орлеци,
черни ми кръви в земята,
в земята, мале, черната.
И да ми найдат пушката,
пушката, майко, сабята
и дето срещнат душманин
с куршум да го поздрават,

[с. 35 – червен молив, стар номер 27 – синьо
мастило; текстът е писан с молив]

Juni
29–30

но иди, майко, у дома
и със сърце всичко разкажи
на моите братя премили
да повнат и те да знаят,
че и те брат са имали,
н[о] брат им падна, загина
за туй, че клетник ни трая
пред турци глава да скланя,
сюрмашко тегло да гледа.
Кажим им, майко, да повнат,
да повнат, мене да търсат,
бели ми меса по скали,
по скали и по орлеци,
черни ми кръви в земята,
в земята, мале, черната.
И да ми наидат пушката,
пушката, майко, сабята
и дето срещнат душманин
с куршум да го поздрават,

[с. 38 – червен молив, стар номер 30 – синьо
мастило; текстът е писан с молив]

Juli
7–8

късайте брашлян и здравец,
плетете венци и китки
да кичим глави и пушки,
и тогаз с венец и китка,
ти ила, майко, при мене,
ела ма, майко, пригърни
и в красно чело цалони,
красно, с две думи заветни:
„Свобода и смърт юнашка“ (85).
И аз ща либе пригърна
с кървава ръка през рамо,
да чуи то сърце юнашко,
плача му да спра с целувка,
сълзита с уста да глътна.
И тогаз, майко, прощавай,
ти, либе, ни ма забравяй!
Дружина (86) тръгва, отива

[с. 36 – червен молив, стар номер 28 – синьо
мастило; текстът е писан с молив]

Juni

а пък със сабия помилват.
Ако ли, майко, не можеш
от милост и туй да сториш,
то га са сберат (83) момите
пред назим, майко, на хоро
и додат моите връс[т]ници
и скръбно либе с другарки (84),
ти излез, майко, послушай
с моите братя невръс[т]ни
моята песен юнашка,
как и за какво съм загинал
и какви сам думи издумал
пред смърт[т]а и пред дружина.
Тежко щаш, майко, да гледаш
ти на туй хоро весело
и като срещнеш погледа
на мойто либе хубаво,
далбоко ще ми въздъхнат
две сърца мили за мене –

[с. 37 – червен молив, стар номер 29 – синьо
мастило; текстът е писан с молив]

Juli
5–6

нейното, майко, и твое
и две щат сълзи да капнат
на стари гърди и млади.
На туй щат братя да видат,
та кога, майко, пораснат,
като батя си да станат,
силно да любят и мразят...
Ако ли, мале, майно ле,
жив и здрав стигна до село,
жив и здрав с байрак в ръка,
под байрак лични юнаци,
напети, в дрехи войнишки,
с левове златни на чело,
с игленка пушка на рамо,
със саби зми на кръста,
о, тогаз, майко юнашка,
о, либе мило, хубаво,
берете цветя в градини,

[с. 39 – червен молив, стар номер 31 – синьо
мастило; текстът е писан с молив]

Juli
9–10

пътя е страшен, н[о] славен.
Аз можа млад да загина,
н[о] стига ми тази награда,
да каже нявга народа:
„Умря сиромаш за правда,
за правда и за свобода“.

Източник:

Национална библиотека „Св. св. Кирил и Методий“

– Л Е В С К И –

Наистина ли грозно грачех своята
песен, или просто така ви звучеше моето
последно сбогом? На вас, смълчаните в
домовете, молеци се съдбата да ви избави.

На вас, спотаените в Балкана, очакващи
прииждащият вятър да ви донесе
щастлива вест. На вас, немилите,
недрагите, гниещите в чужбина,

спасените само от една граница. Грозна ли ви се стори моята песен, или просто аз бях единственият да видя края и да обеща, че ще разказвам за дните преди него?

Стоях и гледах с черните си очи една безмилостна сцена – как съдбата убива своя любимец. Изостави го, нахлузи му бесилото, та с него да бъде запомнен. Това ли бе той за нея – мъченик, страдал за своя народ и бъдещето му. Много подалеч от незаслужения край се простираше животът му – беше човек, подпалил пожари в чуждите души, и създател на нова вяра сред сънародниците си – тази, почитаща свободата. От безименни роби, превърна ги в българи, и от стадо овце – в лъвове, изпълнени с воля. Научи ги да мислят със сърцето и да се бият с ума.

Следвах го и така прелетях над цяла България. Където и да отидех, не чувах име, произнасяно по-тихо и по-гордо от неговото. То се плъзгаше и преплиташе като зов и молитва за българите, и където отекваше, започваха и пожарите, и песните. Името за враговете му бе отрова в устата и опасност. Той беше вечната сянка, неуловима, скрита и винаги чезнеща в мрака на века. Събратята му чувстваха името му като вино в устата си – лееше се бързо, колкото повече го изричаха, толкова повече ги опияняваше и им даваше смелост за неизвестното бъдеще.

За хората той беше всичко друго, но не и човек – той беше събитие. Никой не осъзнаваше че е точно толкова

смъртен, колкото са и те и че някой ден ще останат без искрата надежда, която носи в очите си.

Аз обаче знаех и стоях в онова бяло и трънливо поле, в онзи безкраен зимен ден и чаках съдбата да реши. Чаках някак си с надеждата да го спаси точно както е правела и преди, но дълбоко в черната си душа знаех, че това е краят. Съдбата жертваше любимата си рожба, за да спаси народа му. „Честна размяна“ – биха казали едни, други – не. Вятърът ме брулеше, снегът се опитваше да ме погребее, а сърцето ми биеше тревожно, но аз стоях там и наблюдавах приближаващият край. Краят на цяла една епоха.

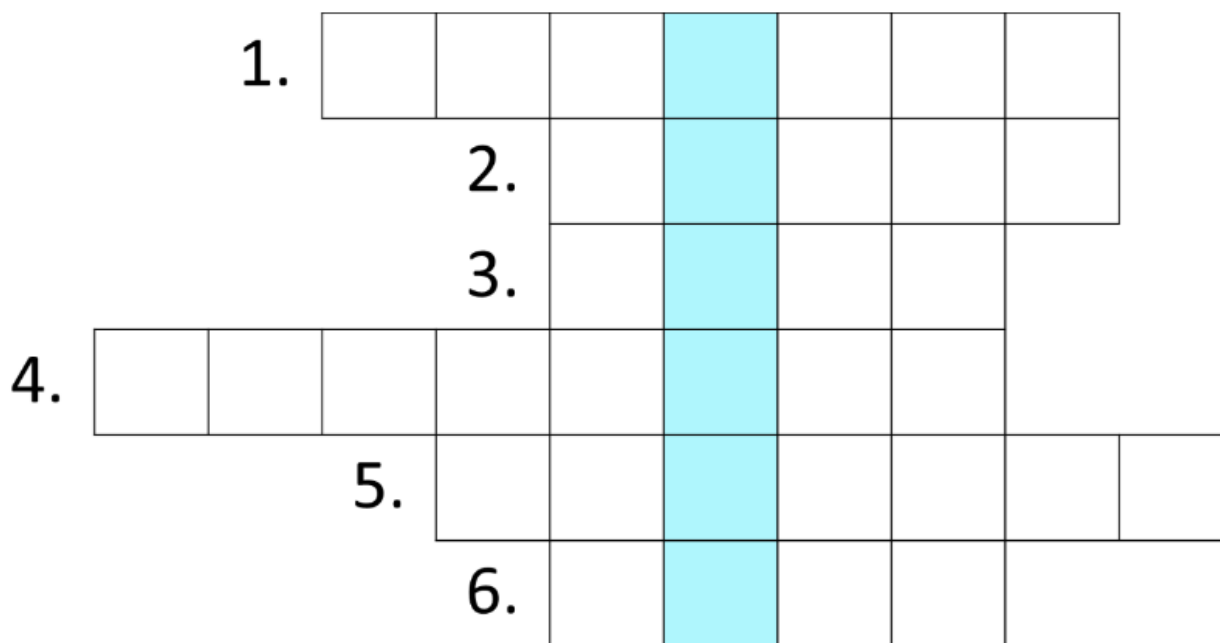
И ето, нахлузиха бесилото, а той стоеше горд като планина наред това поле и очите му разгаряха огън, толкова силен, че разтапяха снега пред него. Събитие, противоречащо си с реалността. Усетих как в миг душата му се разпада и полетях към него. Крилото ми се закачи леко в един от замръзналите му кичури. Прошепнах му тихо, така че само той и съдбата да ме чуят: „Името ти ще отеква във вечността заедно с мен.“ Той леко се усмихна, сякаш наистина ме е разбрал, а аз побързах да отлетя надалеч, за да не виждам вече празния му поглед. Единствено чух зад себе си съдбата да ме проклина и нарича „Птицо, проклета...!“

Устремих се към небето, над облаците, бурята, полето и запях своята песен. Страдащи и скитащи чуваха ме как с болка в сърцето грача името „Левски, Апостоле, Апостоле, Левски!“

Автор на текста: Маргарита Любомирова Узунова

Кръстословица

1. Родното място на Апостола
2. Името на един от братята на Дякона
3. Името на бащата на Апостола
4. Предводителят на легията, в която е участвал Дякона
5. Селото, в което са заловили Апостола
6. Името на майката на Дякона

ВАСИЛ
ЛЕВСКИ
1837-1873